

At kvinder — om end ikke alle kvinder, så lidt som alle mænd — er *i stand til* at erhverve sig en sådan dygtighed, — derom har historien vidnet tydelig nok på mange af sine blade.

Politiske rettigheder har man også har af og til, hist og her, indrømmet kvinder, men — vel at mærke — i almindelighed ikke *som personer*. Rettighederne har været knyttede til fødsel eller formue. Dronning Margrete havde aldrig sat Nordens kroner på sit hoved, dersom hun ej havde været *født* som kongedatter. Hertuginde af Orleans havde ikke kunnet indtage sit sæde 1378 som »pair de France« blandt adelsmændene i det franske parlament, dersom hun ikke havde *besiddet* et kvindeligt læn.*) Man taler så meget om, at i Sverige har kvinden valgret til rigsdagens første kammer, fordi dette vælges af de større kommunale råd, og til disse har hun valgret, for så vidt hun besidder en vis, fast ejendom, hvortil valgretten er knyttet. Men er det ikke gården, møllen eller jordegodset, hun ejer, snarere end personen, som besidder retten, uagtet denne kun kan udøves gennem en person?

Personlighedsgrundsætningen gør sig mer og mer gældende. Anerkendes kvinden som person, må følgestrængt også hendes politiske valgret en gang i tiden blive anerkendt, — hendes ret ikke i kraft af, hvad hendes forældre var, men hvad hun selv er, — ikke i kraft af, hvad hun *besidder*, men hvad hun *er*.

Stuart Mill er ikke den eneste almenagtede politiske tænker, som har gjort noget sådant gældende. For ikke længe siden har et medlem af det franske »Institut« i et anset tidsskrift**) udtalt meninger, som går i lignende retning. Disse hidrører ikke fra et ungt brushoved, men fra en syvtiårig, ær-

*) Ch. Limousin: Revue du mouvement social. Paris. Sept. 1885. Pg. 363.

**) „Revue philosophique“, udgivet af den konservative Th. Ribot, har i juli 1885 optaget en artikel om „Kvinden og retten“ („La femme et le droit“) af Charles Secrétan, hvilken forfatteren af ovenstående i øvrigt kun kender gennem det i Stockholm af friherre V. Pfeiff udgivne tidsskrift „Sanningssökaren“ (1885 s. 313—316). Derefter gøres de følgende uddrag.